

Arrest

nr. 294 437 van 20 september 2023
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2023 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juni 2023 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

“Aan de Heer;

Naam: H. (..) Voornaam: E. (..) Geboortedatum: (...)2001

Geboorteplaats: Bajram Curri Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene verklaarde sinds 27.09.2022 in België te verblijven (verklaring hoorrecht)

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij op 08.06.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Deze straf zal definitief worden op 11.07.2023.

Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene gefouilleerd werd door verbalisanten. Uit het PV van de PZ Limburg Regio Hoofdstad blijkt dat betrokkene op heterdaad werd betrapt.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47 Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

X 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene werd onderworpen aan een inreisverbod van 3 jaar, hem betekend op 20.11.2022.

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 14.02.2023 gehoord in de gevangenis van Hasselt. Hij verklaarde sinds 27 September 2022 in België te verblijven. Hij verklaarde geen medische problemen te hebben die hem zouden belemmeren om te reizen en of terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij verklaarde geen duurzame relatie, geen minderjarige kinderen en geen familie te hebben in België. Hij verklaarde geen redenen te hebben om niet te kunnen terugkeren naar Albanië. Tenslotte verklaarde hij zelf te willen

terugkeren. Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden waargenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illégale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 27.09.2022 in België te verblijven (verklaring hoorrecht).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en lever! geen bewijs dat hij op hotel logeert

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij op 08.06.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Deze straf zal definitief worden op 11.07.2023.

Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene gefouilleerd werd door verbalisanten. Uit het PV van de PZ Limburg Regio Hoofdstad blijkt dat betrokkene op heterdaad werd betrapt.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illégale drugshandel (PB L 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illégale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige économie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. biz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calf a, C-348/96, Jurispr. biz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied sinds 27.09.2022. Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

1° Betrokkene heeft na zijn illégale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 27.09.2022 in België te verblijven (verklaring hoorrecht).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs Feiten waarvoor hij op 08.06.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Deze straf zal definitief worden op 11.07.2023.

Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene gefouilleerd werd door verbalisanten. Uit het PV van de PZ Limburg Regio Hoofdstad blijkt dat betrokkene op heterdaad werd betrapt.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs a/s een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illégale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illégale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Albanië een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

1° Betrokkene heeft na zijn illégale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 27.09.2022 in België te verblijven (verklaring hoorrecht).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Albanië.

In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het veiligheidsdetachement van de Nationale luchthaven om betrokkene vanaf... te doen opsluiten."

1.2. Op 30 juni 2023 wordt de verzoekende partij tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam : H. (..) voornaam : E. (..) geboortedatum : (...)2001

geboorteplaats : Bajram Curri nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 30.06.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

x Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Feiten waarvoor hij op 08.06.2023 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Uit het aanhoudingsmandaat blijkt dat betrokkene gefouilleerd werd door verbalisanten. Uit het PV van de PZ Limburg Regio Hoofdstad blijkt dat betrokkene op heterdaad werd betrapt.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, biz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. biz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving

van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illégale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene werd op 14.02.2023 gehoord in de gevangenis van Hasselt. Hij verklaarde sinds 27 september 2022 in België te verblijven. Hij verklaarde geen medische problemen te hebben die hem zouden belemmeren om te reizen en of terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij verklaarde geen duurzame relatie, geen minderjarige kinderen en geen familie te hebben in België. Hij verklaarde geen redenen te hebben om niet te kunnen terugkeren naar Albanië. Tenslotte verklaarde hij zelf te willen terugkeren. Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan bijgevolg niet worden waargenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de ontvankelijkheid

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering wijst de Raad erop dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van Vreemdelingenwet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft bijgevolg, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 3 EVRM in combinatie met artikel 13 EVRM, artikel 44nonies en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 3 EVRM in combinatie met artikel 13 EVRM, artikel 44nonies en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag liggen;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht. Overwegende dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod stellen dat verzoeker gedurende 8 jaar niet meer in het Schengengrondgebied mag verblijven.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod gebaseerd is op grond van artikel 7, alinea 1, 2°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker geen geldig paspoort of geldig visum heeft omdat hij in afwachting is van de behandeling van zijn lopende procedure.

Dat verwerende partij stelt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan op basis van art. 74/14, §3,1° en 3° Vreemdelingenwet.

Dat er in casu echter geen risico is op onderduiken.

Dat verzoeker namelijk zelf heeft aangegeven terug naar land van herkomst te willen gaan.

Dat verzoeker in de gevangenis verblijft.

Dat verzoeker geen bedreiging is voor de openbare orde.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verzoeker op welke manier dan ook een bedreiging vormt voor de openbare orde.

Dat geenszins wordt aangetoond dat verzoeker een gevaar zou betekenen voor de openbare orde en de rust van de burgers zou verstoren.

Dat er nergens wordt gemotiveerd dat verzoekers gedrag kan vallen onder dwingende redenen van openbare veiligheid die de verwijdering kunnen rechtvaardigen.

Op basis van deze beslissing kan men onmogelijk afleiden waarom verzoeker in concrete een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat verwerende verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van conculant en onvoldoende rekening heeft gehouden met allé beschikbare elementen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op allé gegevens van het betreffende dossier en op allé daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing op dit punt geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Verder stelt verwerende partij in het inreisverbod dat de duurtijd van 8 jaar van het inreisverbod proportioneel is.

Dat de duurtijd van het inreisverbod en de proportionaliteit ervan ook niet gemotiveerd werden.

Dat uit de bestreden beslissing niet kan afgeleid worden waarom precies een inreisverbod van 8 jaar verantwoord is en waarom dit proportioneel is. Met de gegeven motivering zou men evenzeer kunnen opteren voor een inreisverbod van een andere duur.

Dat dit een onredelijk lange termijn lijkt, gelet op het gebrek aan motivering en de veroordeling.

Dat verwerende partij dezelfde motivering gebruikt voor het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Dat zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als het inreisverbod dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij geeft geen uitleg omtrent het inreisverbod en de duur ervan.

Verwerende partij houdt geen rekening met de impact die dit inreisverbod zal hebben op het privéleven. De motivering die wordt gegeven door verwerende partij is zeer kort en algemeen en houdt geen rekening met de specifieke situatie van verzoeker.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "§1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

In casu wordt aan verzoeker een inreisverbod van 8 jaar opgelegd.

De motivering voor de ernstige bedreiging voor de openbare orde wordt gevonden in de veroordeling van verzoeker.

Dat deze motivering echter algemeen is en geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden van het geval zoals artikel 74/11 Vreemdelingenwet voorziet: men spreekt van laakbaar gedrag, uiting van een asociale en valse persoonlijkheid, geen respect voor eigendom en andere personen, geen respect voor de regels geldend in een rechtsstaat, gevoel van onveiligheid bij de burger.

Al de genoemde aspecten kunnen gelden voor elk misdrijf terwijl men niet voor elk misdrijf een inreisverbod van 8 jaar zal opleggen.

Om die reden is de motivering niet afdoende en werd de beslissing op onzorgvuldige wijze genomen.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient rekening houdend met de gevestigde rechtspraak een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De "fair balance" -toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de aard van de feiten.

Een inreisverbod van 8 jaar hierbij is niet proportioneel, o.m. gelet op het doel dat de Belgische Staat wil bereiken, m.n. recidive vermijden.

Verzoeker is veroordeeld en dient hij geen tweede maal bestraft te worden door een inreisverbod van 8 jaar, waar het de facto op neerkomt.

Om al deze redenen is het thans niet proportioneel om nu een inreisverbod van 8 jaar voor het Schengengrondgebied op te leggen.

Dat er dus niet meer gesproken kan worden van een maatschappelijke impact gezien verzoeker de verantwoordelijkheid voor zijn daden reeds opnam.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenfinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op allé gegevens van het betreffende dossier en op allé daarin vervatte dienstige stukken.

Dat op grond van het voorgaande dan ook evenmin een afdoende en correcte motivering en afweging van relevante elementen is gebeurd om een inreisverbod van 8 jaar op te leggen.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat aldus de bestreden beslissing werd genomen op basis van algemene overwegingen die voor elk misdrijf kunnen gelden zonder rekening te houden met de werkelijke toestand.

De motivering is dan ook niet pertinent en draagkrachtig. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

In de beslissing wordt niet gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod 8 jaar bedraagt en waarom dit dan als proportioneel gezien wordt.

Dat aldus niet alleen het inreisverbod zelf maar ook de duur van 8 jaar onvoldoende wordt gemotiveerd en dat ook die beslissing niet is genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier zodat ook op dit punt een schending van het middel kan vastgesteld worden.

A. Artikel 3 EVRM - Verbod van foltering

Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar land van herkomst, gelet op een hoog risico op onmenselijke en ontterende behandeling bij een terugkeer.

Dat de procedures inzake de ontvangst van teruggekeerde vluchtelingen bij de grenscontroleposten niet transparant zijn. Daardoor is het moeilijk vast te stellen hoe teruggekeerde personen doorgaans worden behandeld door de Albanese autoriteiten.

Dat er geen eerlijke rechtsgang is in land van herkomst.

Dat er sprake is van willekeurige arrestaties, buitengerechterlijke detenties en illegale detentiecentra.

Dat mensen er mishandeld worden.

Het staat dus vast dat verzoeker een risico op foltering en/of een onmenselijke en mensonterende behandeling loopt.

Dit maakt duidelijk een schending van art. 3 EVRM uit.

B. Artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM

Dat verzoeker naar land van herkomst moet gaan.

Dat verwerende partij onvoldoende motiveert waarom er een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 8 jaar voor het Schengengrondgebied aan verzoeker is betekend.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen al heeft geoordeeld dat:

"De Raad benadrukt echter nogmaals dat de verwerende partij met haar betoog hoe dan ook geen afbreuk kan doen aan het feit dat de verzoekende partij, gelet op het ontbreken van duidelijkheid omtrent het land waarnaar zij zal verwijderd worden, niet in de mogelijkheid is een daadwerkelijk verweer te voeren tegen de bestreden beslissing in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het bovenstaande wordt een schending van artikel 13 van het EVRM in combinatie met artikel 3 van het EVRM *prima facie* aannemelijk gemaakt" [...]

De administratieve beslissingen moeten een werkelijke kritiek toelaten ten aanzien van de bepalingen van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

In twee zaken waarin het besluit tot verwijdering de bestemming niet aangaf, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voor recht geoordeeld dat:

« 69. Les preuves concernant les raisons exactes du défaut d'exécution de l'arrêté d'expulsion ne sont pas sans équivoque. Leur évaluation est rendue plus difficile par le fait que l'arrêté d'expulsion ne précisait pas le pays de destination, cela n'étant pas nécessaire en droit interne. L'article 48 de la Loi sur les étrangers ne permet pas de clarifier suffisamment la question - il concerne des questions techniques, telles que l'escorte de la personne expulsée, et, en tout cas; ne nécessite pas que le pays de destination doit être identifié dans un acte juridique contraignant. La Cour estime que ce régime juridique et la pratique peut être considérée comme problématique à l'égard de l'exigence de sécurité juridique, inhérent à toutes les dispositions de la Convention. Lorsqu'il s'agit de privation de liberté, la sécurité juridique doit être strictement respectée en ce qui concerne chaque élément pertinent à la justification de la détention en vertu du droit national et la Convention. Dans les cas d'étrangers détenus en vue d'une expulsion, le manque de clarté, notamment quant au pays de destination, pourrait entraver le contrôle effectif de la diligence des autorités dans l'exécution de la mesure d'éloignement » [...].

In deze zaak, was verzoeker een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een uitwijzingsbevel met inreisverbod van tien jaar.

Het Hof heeft een schending vastgesteld van artikel 5 EVRM en heeft tevens vermeld dat andere bepalingen van het Verdrag ook zouden kunnen worden geschonden gelet op de afwezigheid van vermelding van de bestemming.

In een andere zaak, oordeelde het Hof dat :

« 106. La principale préoccupation de la Cour est de savoir si des garanties efficaces existent qui protègent le demandeur contre le refoulement arbitraire, qu'il soit direct ou indirect vers le pays qu'il a fui (voir MSS c. Belgique et Grèce [GC], no. 30696/09, § 286, 21 Janvier 2011). Il n'est pas certain que, si et quand elles comptaient procéder à l'expulsion du requérant, les autorités bulgares auraient examiné avec la rigueur nécessaire si son retour au Liban constituerait pour lui un risque de traitements prohibés par l'article 3 (contraste MH c. Suède (déc.), no. 10641/08, § § 25 et 41, 21 Octobre 2008). Le gouvernement n'a fourni aucune précision sur la manière dont les autorités d'immigration appliquent la section 44a lors de l'exécution des ordres d'expulsion, et n'a donné aucun exemple concret. La loi sur les étrangers 1998 et les règlements pour son application sont silencieux sur ce point et il n'y a pas de cas rapportés (voir paragraphe 38 ci-dessus in fine). Il n'est donc pas clair de savoir au regard de quelle norme et sur base de quelles informations les autorités vont prendre une décision, le cas échéant, à propos du risque encouru par le demandeur s'il était renvoyé au Liban. De même, il n'existe aucune indication quant à savoir si, dans l'hypothèse où les autorités choisissent d'envoyer le demandeur vers un pays tiers, elles

examineront bien s'il ne risquerait pas d'être envoyé, à partir de là, vers le Liban, sans tenir compte du risque de mauvais traitements. La Cour rappelle que dans sa jurisprudence l'éloignement vers un pays intermédiaire ne modifie pas la responsabilité de l'Etat qui expulse de s'assurer que le demandeur n'est pas exposé à des traitements contraires à l'article 3 en raison de la décision d'expulsion (voir *TI c. ou Royaume-Uni*, précité; *Salah Sheekh*, précité, § 141; *KRS c. Royaume-Uni* (déc.), n° 32733/08, 2 Décembre 2008; *Abdolkhani et Karimnia*, précité, § 88; *Babar Ahmad et D'autres*, précité, § § 113 à 16 et *MSS c. Belgique et Grèce*, précité, § § 338 à 61).

107. L'absence d'un cadre juridique offrant des garanties suffisantes dans ce domaine permet à la Cour de conclure qu'il existe des motifs sérieux de croire que le demandeur risque d'une violation de ses droits en vertu de l'article 3 (voir, *mutatis mutandis*, *Abdolkhani et Karimnia*, précité, § 89). A cet égard, la Cour estime nécessaire de rappeler que la nature grave et irréversible des conséquences potentielles est telle que la question appelle à un examen rigoureux » [...].

Het hof stelt in deze zaak dat in de mate dat een staatloze het voorwerp uitmaakt van een uitwijzingsbevel voor redenen van openbare orde, artikel 3 EVRM schendt.

Dat betreffende zijn veroordeling, verzoeker niet betwist dat deze ernstig is.

Dat verzoeker wenst te benadrukken dat hij hiervoor ernstig werd veroordeeld door de Belgische Staat en dat hij zijn straffen hiervoor ondergaat.

Dat niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod kan betekend worden met als enige motivering verwijzing naar een veroordeling zonder meer.

Verzoeker heeft al meerdere malen spijt getoond van wat hij heeft gedaan.

Artikel 22 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid ;

1° de gevestigde onderdaan van een derde land;

2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet;

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.

§ 2. Onder voorbehoud van het tweede lid wordt, wanneer er in toepassing van paragraaf 1 een einde wordt gemaakt aan het verblijf van een langdurig ingezetene die in een andere lidstaat internationale bescherming bekomen heeft, aan de bevoegde overheid van die lidstaat gevraagd om te bevestigen of de betrokkene daar nog altijd internationale bescherming geniet. Als de langdurig ingezetene er nog altijd internationale bescherming geniet, wordt hij naar die lidstaat verwijderd.

In afwijking van het eerste lid kan de langdurig ingezetene worden verwijderd naar een ander land dan de lidstaat die hem internationale bescherming heeft verleend, wanneer er ernstige redenen bestaan om hem te beschouwen als een bedreiging voor de nationale veiligheid of wanneer hij, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt voor de openbare orde.

In geen geval mag de betrokkene verwijderd worden naar een land waar hij blootgesteld wordt aan een schending van het non-refoulementbeginsel."

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt:

" § 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die losstaan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verbond houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.

De begrippen openbare orde en nationale veiligheid waarvan in deze artikelen sprake is, werden onderworpen aan een toetsing van het Hof van Justitie. Uit de rechtspraak blijkt dat:

"[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen. Maar [...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kon worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie."

Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever "hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554/13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H. T., van 24 juni 2015, C373/13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)"(Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20). De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij "geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de modus operandi, enzovoort.

Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid" het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest H.T., 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest Tsakouridis, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest Calfa, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest Orfanopoulos en Oliveri, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest P.I., 22 mei 2012, C- 348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest Aladzhov, 17 november.2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken."

De wetgever benadrukte wel "dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om "ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid". Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd.

Dat de situatie in zijn geheel dient onderzocht te worden.

De procedurele waarborgen zoals ingeschreven in artikel 23 van de Vreemdelingenwet bieden volgens de wetgever voldoende bescherming tegen willekeur. Ze zouden een rechtvaardig evenwicht hebben tussen de private belangen van de betrokken onderdanen van derde landen om hun fundamentele rechten beschermd te zien, en de belangen van de Staat om de handhaving van de openbare orde en van de nationale veiligheid te waarborgen. (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 17, over de procedurele waarborgen in artikel 23 van de Vreemdelingenwet zie ook Parl. St., Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 26-27).

Het is in dit kader dat de wetgever het belang van een belangenafweging benadrukte, waarbij de minister c.q. staatssecretaris oog moet hebben voor het gestelde in de artikelen 3 en 8 van het EVRM wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod wordt gegeven. In de memorie van toelichting kan hierover het volgende worden gelezen:

"Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of vernederende behandeling." (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 18)."

Dat deze belangenafweging in casu niet gedaan werd waardoor de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op allé gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat deze schending zich niet beperkt tot het beoordelen van het persoonlijk gedrag van verzoeker, maar ook ruimer moet gesteld worden dat de onjuiste en onvoldoende motivering samenhangt met het feit dat men niet met allé feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

Dat met deze beslissing geen rekening werd gehouden met allé elementen uit het dossier.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

3.2. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), wijst de Raad erop dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen een schending vormen van voormeld artikel, zodat het enig middel in de aangegeven mate onontvankelijk is.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet omdat zij langer in het Rijk verblijft dan de toegestane termijn, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij verklaarde sinds 27 september 2022 in België te verblijven, dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden waarbij een feitelijke uiteenzetting wordt gegeven van de gedragingen van verzoekende partij die aan de grondslag liggen van deze vaststelling, en dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar waaraan zij geen gevolg heeft gegeven en dat nog steeds van toepassing is. Tevens wordt gemotiveerd waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, meer bepaald wordt vastgesteld dat conform artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet er een risico op onderduiken bestaat waarbij feitelijk wordt toegelicht op grond waarvan tot deze vaststelling wordt gekomen alsook wordt erop gewezen dat zij een bedreiging vormt voor de openbare orde en wordt ook hier omstandig uiteengezet waarom dit volgens verwerende partij zo is. Verder kan in het bestreden bevel een omstandige motivering gelezen worden aangaande het de relevante elementen inzake artikel 8 van het EVRM, haar medische toestand, alsook waarom een terugkeer naar het herkomstland geen risico op schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Wat betreft de beslissing houdende terugleiding naar de grens wordt verder toepassing gemaakt van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet en feitelijk gemotiveerd waarom een terugleiding naar de grens noodzakelijk is.

Ook wat betreft het bestreden inreisverbod blijkt dat een motivering in rechte wordt voorzien, met name artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en wordt feitelijk gemotiveerd dat een inreisverbod voor de duur van acht jaar wordt opgelegd omdat verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde waarbij ook ingegaan wordt op de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Haar blote betoog dat de bestreden beslissingen *"onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen"* weergeven kan hoegenaamd niet gevolgd worden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de

beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betwist dat zij de toegestane termijn om legaal te verblijven heeft overschreden. Verzoekende partij betoogt wel dat zij *“in afwachting is van de behandeling van (haar) lopende procedure”* maar zij verduidelijkt geenszins om welke lopende procedure dat zou gaan, laat staan dat zij aantoont dat zij tijdelijk werd toegelaten tot verblijf in afwachting van de behandeling van enige procedure. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog geenszins in afbreuk te doen aan de vaststelling in het bestreden bevel dat zij: *“langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Betrokkene verklaarde sinds 27.09.2022 in België te verblijven (verklaring hoorrecht)”* zodat haar conform artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Dit vormt aan sich al een determinerend motief met betrekking tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.7. Verzoekende partij betoogt voorts geen bedreiging te vormen voor de openbare orde.

3.8. Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, eveneens een determinerend motief op grond waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(..)”

De tweede bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat luidt:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De Raad wijst erop dat de algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, op zich niet volstaat om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek inzake een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de ontzegging van de toegang tot het grondgebied noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C- 30/77, Bouchereau, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

3.9. In casu werd een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van acht jaar opgelegd om volgende redenen:

- verzoekende partij is op 8 juni 2023 veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden wegens inbreuk op de drugswetgeving. Zij werd op heterdaad betrapt.

De verwerende partij wijst er daarbij op dat: *“De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten (...) reeds herhaaldelijk (werd) benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middeelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).”*

en besluit daaruit: *“Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* alsook: *“Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”*

3.10. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt voor te houden, beperkt de verwerende partij zich geenszins tot een vermelding van de veroordeling die zij heeft opgelopen, maar duidt de verwerende partij dat het gaat om drugscriminaliteit, alsook duidt zij de strafmaat die verzoekende partij werd opgelegd. Verzoekende partij kan voorts ook geenszins ernstig voorhouden dat uit de motieven van de bestreden beslissingen niet blijkt waarom zij door haar gedrag beschouwd wordt als een actueel gevaar voor de openbare orde. Zoals de verwerende partij erop gewezen heeft is verzoekende partij veroordeeld geweest voor inbreuk op de drugswetgeving en heeft dit geleid tot een gevangenisstraf van achttien maanden. De verwerende partij wijst er daarbij terecht op dat drugscriminaliteit een ernstige verstoring van de openbare orde vormt en een ondermijning is van de gezondheid van anderen. Gelet op de door de verzoekende partij gepleegde feiten waarvan de ernst ook tot uiting komt in de opgelegde strafmaat die bezwaarlijk als licht kan beschouwd worden, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat er in haar geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan haar strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent.

3.11. Waar verzoekende partij voorhoudt dat er geen risico op onderduiken is en zij aldus aangeeft niet akkoord te zijn met het gegeven dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven, wijst de Raad erop dat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek ook gesteund is op artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald omdat zij een bedreiging is voor de openbare orde, hetgeen een determinerend motief betreft dat an sich de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek kan schragen.

Daarenboven slaagt verzoekende partij er evenmin in afbreuk te doen aan de motivering inzake het risico op onderduiken.

Blijkens artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij afwijken van het geven van een termijn voor vrijwillig vertrek in de volgende gevallen:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(....)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(..)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet bepalen derhalve dat er in het geval van een risico op onderduiken of in het geval de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde vormt kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven wordt aan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Artikel 74/14, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat.

In casu werd ervoor geopteerd verzoekende partij geen vrijwillige uitvoeringstermijn te gunnen wegens zowel een risico op onderduiken als het feit dat verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde uitmaakt. De Raad herhaalt dat elk motief op zichzelf afdoende is om de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te schragen.

Wat betreft het risico op onderduiken wijst de Raad erop dat artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet het risico op onderduiken als volgt definieert: *“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”*.

Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7 van de Terugkeerrichtlijn dat het *“risico op onderduiken”* definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

3.11.1. Te dezen blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat aan verzoekende partij onder meer op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat. In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“X Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 27.09.2022 in België te verblijven (verklaring hoorrecht).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert”

In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van de objectieve criteria vermeld onder artikel 1, § 2, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en worden deze toegepast op de concrete situatie van verzoekende partij.

Verzoekende partij betwist niet dat zij tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, minstens toont zij niet anderszins aan. Evenmin betwist zij dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door de wet voorziene termijn en dat zij geen bewijs levert dat zij op hotel logeert. Zij stelt louter aangegeven te hebben dat zij naar haar herkomstland terug wil en dat zij in de gevangenis verblijft. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de vaststellingen zoals weergegeven in de eerste bestreden beslissing en die er niet kennelijk onredelijk doen toe besluiten dat er in hoofde van verzoekende partij wel degelijk een risico op onderduiken bestaat. Haar gedragingen voor het treffen van de eerste bestreden beslissing laten toe vast te stellen dat er wel degelijk in hoofde van verzoekende partij een reëel risico is dat zij zich zal onttrekken aan een verwijderingsmaatregel. De loutere verklaring van verzoekende partij te willen terugkeren naar het herkomstland kan gelet hierop niet overtuigen om aannemelijk te maken dat er geen risico op onderduiken bestaat. Dit alles nog naast de vaststelling dat de verklaring van verzoekende partij tegenstrijdig is met haar verdere betoog dat zij niet terug kan naar het herkomstland omwille van een schending van artikel 3 van het EVRM. Daarmee geeft zij immers net aan niet terug te willen naar het herkomstland en ondermijnt zij derhalve haar eigen verklaring.

Ook het feit dat zij in de gevangenis verblijft is niet dienstig om het vastgestelde risico op onderduiken te ontkrachten. Immers blijkt uit het administratief dossier dat zij vanaf 12 juli 2023 voorwaardelijk zou worden vrijgesteld. In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken ervoor geopteerd – net omwille van het risico op onderduiken – de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek te geven en haar te onderwerpen aan een gedwongen verwijdering.

Verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het, gelet op haar illegaal verblijf, kennelijk onredelijk is om op basis van haar gedrag te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat. De Raad benadrukt hierbij dat de verwerende partij niet moet aantonen dat verzoekende partij daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het onderduikrisico moet inschatten. Nu blijkt – en verzoekende partij ontkent dit ook niet dat zij al enige tijd illegaal in België verblijft en zij haar verblijf in België ook niet kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur, is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat, gelet op dit gedrag, in hoofde van verzoekende partij een risico op onderduiken bestaat.

3.12. Waar verzoekende partij meer specifiek aangaande de duur van het inreisverbod nog betoogt dat hieromtrent noch omtrent de proportionaliteit ervan wordt gemotiveerd, kan zij evenmin worden gevolgd. Het bestreden inreisverbod vindt haar juridische grondslag in artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Artikel 11, punt 2 van deze richtlijn stelt: “2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.” Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen.

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. In casu werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. De omvang van de motiveringsplicht betreffende de duur van het inreisverbod is evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient in casu dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van acht jaar berust. Dit betekent echter niet, zoals de verzoekende partij lijkt te betogen, dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

In de parlementaire voorbereiding wordt m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De Raad stelt vast dat uit het bestreden inreisverbod wel degelijk blijkt waarom de verwerende partij van oordeel is dat actueel een inreisverbod van acht jaar gerechtvaardigd is. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde daar zij zich heeft schuldig gemaakt aan inbreuk op de drugswetgeving waarvoor zij op 8 juni 2023 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van achttien maanden. Er wordt geoordeeld dat gezien de aard en de ernst van de feiten, kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde ernstig te kunnen schaden. De duur van het inreisverbod wordt mede gerechtvaardigd en proportioneel geacht door het feit dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM een terugkeer niet verhinderen en dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven.

Verzoekende partij kan, gelet op de feiten waarvoor zij veroordeeld werd, bezwaarlijk voorhouden dat zij de openbare orde niet ernstig heeft verstoord. Verder heeft de verwerende partij ook geduid voor welke feiten verzoekende partij werd veroordeeld, wat de veroordeling inhield en wanneer deze veroordeling plaatsvond. De verwerende partij wijst daarbij ook op de verwoestende impact van drugs op mensenlevens en dat drugscriminaliteit beschouwd wordt als een ernstige verstoring van de openbare orde. Uit deze vaststellingen kan redelijkerwijze besloten worden dat verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde ernstig te kunnen schaden en zij aldus een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Uit de motieven van het bestreden inreisverbod blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet op automatische wijze is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar, noch daartoe louter verwezen heeft naar een strafrechtelijke veroordeling, maar duidelijk gemotiveerd heeft waarom de veroordeling die de verzoekende partij recent heeft opgelopen doet getuigen van een ernstige verstoring van de openbare orde en waarom hieruit kan afgeleid worden dat zij gezien kan worden als een actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde.

Het betoog van verzoekende partij dat niet daadwerkelijk rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie en dat geen afweging werd gemaakt tussen haar persoonlijke belangen en de belangen van de overheid, is, gelet op de uitdrukkelijke motieven in het bestreden inreisverbod alsook in het bestreden bevel, niet ernstig. Het loutere feit voorts dat de motiveringen in de bestreden beslissingen op sommige punten identiek zijn, doet geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid ervan noch maakt dat de motivering niet afdoende zou zijn.

Verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat uit de aard van de feiten – drugscriminaliteit - niet blijkt dat het zou gaan om ernstige feiten. Gelet op de aard van de feiten en verzoekende partij deze feiten bovendien gepleegd heeft tijdens illegaal verblijf, kan verzoekende partij niet overtuigen dat er in haar hoofd geen risico op recidive zou zijn.

Waar zij betoogt dat zij een straf heeft gekregen en geen tweede maal bestraft moet worden, gaat zij er voorts aan voorbij dat het bevel en het inreisverbod geen strafrechtelijke maatregelen zijn. Het betreffen integendeel administratieve beslissingen die volledig los staan van de strafvervolgning. Het adagium "*non bis in idem*", dat onder andere vervat zit in artikel 4 van het zevende protocol bij het EVRM en artikel 14.7 van het BUPO, belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS 7 december 2006, nr. 165.665).

3.13. Waar verzoekende partij nog betoogt dat niet wordt gemotiveerd dat haar gedrag "*kan vallen onder dwingende redenen van openbare veiligheid die de verwijdering kunnen rechtvaardigen*" maakt zij geenszins aannemelijk dat de in casu bestreden beslissingen enkel kunnen getroffen worden wanneer er dwingende redenen van openbare veiligheid voorhanden zijn.

3.14. Verzoekende partij is voorts ook geenszins ernstig waar zij betoogt dat geen onderzoek werd gevoerd naar haar situatie of dat geen rekening werd gehouden met alle beschikbare elementen. Zoals duidelijk blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen heeft de verwerende partij oog gehad voor de specifieke elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken en heeft zij gemotiveerd waarom in casu een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding en inreisverbod voor de duur van acht jaar wordt opgelegd en waarom het gezins- of familieleven van verzoekende partij, noch medische argumenten of enig ander relevant gegeven deze beslissingen in de weg staan. Door louter te betogen dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke situatie zonder nader te duiden waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening heeft gehouden, slaagt de verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissingen.

3.15. Wat betreft haar privéleven maakt de verzoekende partij voorts niet aannemelijk met welk aspect van haar privéleven de verwerende partij onterecht geen rekening heeft gehouden derwijze dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk of disproportioneel zouden zijn. De Raad merkt daarbij op dat verzoekende partij nooit werd toegelaten tot een lang verblijf en dat zij evenmin gewag maakt van enige economische of verregaande sociale belangen in België. Dit alles afgewogen tegen het gegeven dat zij niet lichtelijk veroordeeld werd voor inbreuk op de drugswetgeving, maakt verzoekende partij geenszins aannemelijk dat haar private belangen het treffen van de bestreden beslissingen verhinderen of disproportioneel maken.

3.16. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad dat het aan de verzoekende partij toekomt om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, Albanië. Verzoekende partij brengt evenwel geen enkel begin van bewijs aan waaruit zou kunnen blijken dat zij bij terugkeer naar Albanië een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM dreigt te ondergaan, temeer zijzelf verklaarde dat er geen redenen zijn waarom zij niet terug kan naar Albanië. Zij toont geenszins aan het risico te lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling aldaar. Zij houdt het slechts op een vaag, niet met concrete stukken onderbouwd betoog.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad om haar standpunt kracht bij te zetten, wijst de Raad erop dat, naast het feit dat er in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak, zij evenmin aantoonst dat de feitelijkeheden die aanleiding hebben gegeven tot de door haar aangehaalde rechtspraak mutatis mutandis van toepassing zijn op onderhavige zaak.

Verder blijkt uit het bestreden bevel duidelijk waarnaar de verzoekende partij zich dient te begeven, meer bepaald naar Albanië, zodat zij geenszins ernstig is waar zij betoogt dat het niet duidelijk is wat haar

bestemming is. Evenmin is verzoekende partij een staatloze zodat haar verwijzing naar rechtspraak dienaangaande evenmin dienstig is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.17. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept de verzoekende partij de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij niet aantoont dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond. Verder blijkt ook dat verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aantoont. Zij betwist immers niet geen familie- of gezinsleven in België te hebben, laat staan enig beschermenswaardig familie- of gezinsleven noch heeft zij aangetoond enig beschermenswaardig privéleven in België te hebben. In die zin kan zij dan ook niet gevolgd worden dat de verwerende partij gehouden was tot enige belangenafweging. Nu geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond, wordt ook op dat vlak geen schending van artikel 13 van het EVRM aangetoond.

3.18. Verzoekende partij voert voorts de schending aan van de artikelen 21 en 23 van de Vreemdelingenwet maar deze artikelen hebben betrekking op een vreemdeling wiens verblijfsrecht werd beëindigd, hetgeen in casu niet het geval is nu verzoekende partij nooit verblijfsrecht heeft gehad.

3.19. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend drieëntwintig door:

S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER